N°. 7. A°. 1833.

DONDERDAG DEN 24sten JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 22 *Januarij* 1833.

Ten gevolge eener deswege van de Hoofd-Administratie van het Pensioen-, Weduwen en Weezenfonds, te *'s Gravenhage* gevestigd, ontvangene mededeeling, dat verscheidene tableaux van aangestelde Ambtenaren ontbreken.

Worden op last van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, alle Ambtenaren, welke in den jare 1832 nieuw benoemd of geconfirmeerd zijn, uitgenoodigd om vóór het uiteinde van het loopend kwartaal, de bedoelde tableaux, ingevuld bij den Kolonialen Ontvanger en Betaalmeester in te leveren, bij wien de formulieren *kosteloos* verkrijgbaar zijn; terwijl aan die Ambtenaren, welke in het vervolg worden aangesteld, te kennen wordt gegeven, dat zij niet tot den eed voor hunne bediening bepaald, zullen worden toegelaten, wanneer door hun niet gelijktijdig een zoodanig ingevuld tableau wordt geproduceerd.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 22 *Januarij* 1833.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat, na den Kolonialen Raad te hebben gehoord, de Zetting van het BROOD en VLEESCH bepaald is, als volgt:

Het *Brood* van 8 Cents moet wegen 8 Oncen, en dat van 4 Cents, 4 Oncen.

De prijs van het *Vleesch* blijft dezelfde als in het vorig jaar, te weten:

Het *Rundvleesch* 48 Cents het pond.
Het *Varkensvleesch* 30 Cents het pond.
Het *Schapenvleesch* 40 Cents het pond.

Zullende bovenstaande Zetting ingaan met den dag van heden, en stand houden, wat het Brood betreft, tot *ultimo* Februarij, en voor het Vleesch tot *ultimo* Maart aanstaande.

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Wijkmeesteren der Wijk L°. A., zullen ingevolge Publicatie, de dato 5 Maart 1828, en gepubliceerd den 6 daaraanvolgende, met de *Jaarlijksche Omschrijving* der Vrije Personen, in hunne Wijk woonachtig, op den 28 dezer maand, een aanvang nemen; strekkende deze tot Kennisgeving aan die genen, wien zulks mogt aangaan, ten einde zich naar de bepalingen bij gemelde Publicatie te kunnen gedragen.

Paramaribo, den 24 *Januarij* 1833.

De Wijkmeesteren voornoemd,
J. J. B. DE MESQUITA.
H. BIJLAART.

MENGELINGEN.

(Vervolg van No. 5.)

Men vergunde ons de Moskeeën te bezoeken. De dansende *dervichen*, die juist niet dansen, maar als tollen ronddraaijen, bevielen ons uitermate. Wij bezochten voorts de *bazars*, en wij sleten drie maanden in de aangenaamste bezige ledigheid. De dag van ons plegtig gehoor was bepaald; het oogenblik van ons vertrek naderde met rassche schreden.

Wij maakten van deze laatste oogenblikken gebruik om de Ottomanische vloot in oogenschouw te nemen. Terwijl de vaten buskruid over het verdek rolden, zagen we den kapitein van een fregat rustig smoken. Wij, Engelschen, die, met bijkans in het bekrompene vallende zorgvuldigheid, ook de minste sprank uitdooven, zoodra er buskruid op het verdek is, wij konden die Muzelmansche zorgeloosheid, of liever dat vertrouwen op de voorbeschikking, niet bevatten. Ik behoef het wel niet te zeggen, dat wij ons met dat vertrouwen op het noodlot niet vereenigden en niet draalden, om het zoo gevaarvolle schip te verlaten. Op een Turksch vaartuig zijn geene hangmatten. Men wikkelt de matrassen in een tapijt; en dit opgerold en opgehangen tapijt neemt de plaats in van een hangmat; ook het verdek van een Turksch schip is door deszelfs netheid en ordelijkheid opmerkenswaardig. Daarentegen heerscht er tusschendeks de volslagenste wanorde; het is ongehoord, het is belagchelijk; dertig jaren geleden, was het Russische zeewezen op eene veel betere hoogte. De Turksche matroos heeft slechts geleerd, op het noodlot en zijne zeilen te betrouwen. Breedte, lengte, evennachtslijn, lij- en loefwaart, zijn tooverwoorden voor den knapsten hunner officieren. Ik bragt de gezamenlijke manschap tot den hoogsten graad van bewondering, tot de hoogste mate van *Turksche* geestvervoering, toen ik den *quadrant* bezigde. — O! men moest het eens hebben gezien; ik kan het niet beschrijven, hoe arouhartig die vloot het anker ligtte! Al die lompe, plompe schepen volgden elkander even log en traag als het karakter hunner stuurlieden is; volstrekt geene levendigheid; geene de minste gelijkheid of evenredigheid van beweging; voortschommelende als zware zeemeeuwen, die door hunne zwaarlijvigheid belemmerd en verstrikt worden; het geschater onzer officieren had geen einde.

Eindelijk brak de dag aan, die tot onzen ontvangst bestemd was, en sultan Mahomed stond ons toe, door den luister zijner verhevene tegenwoordigheid te worden beschenen. Te vier ure des morgens deden wij onze drie eereschoten; te vijf ure gingen wij van boord; rijk getuigde en getooide paarden wachtten ons aan den wal. Het schoonste, een heerlijk Arabisch ros, werd voor den gezant gekozen; wij verdeelden de overigen onder ons, zoo goed het kon, en naar het toeval het wilde! Mij viel een' fraaijen schimmel, met een met gouden stiksel opgesierd hoofdstel, ten deel; maar nauwelijks kreeg het dier het in den neus dat zijn berijder niet zwaar was, en het met eene toegevende hand bestuurde of het steigerde, zette zich op de achterpooten, zwenkte, draaide, en zou mij buiten twijfel tot een zandruiter hebben gemaakt, had de dubbele rij Janitzaren, die aan onze zijden ging, niet van tijd tot tijd mijne onervarenheid ter hulpe gekomen en mijnen Arabier bij den teugel gehouden. Inderdaad voor Christenen en Engelsche matrozen, was die optogt al vrij fraai, naar de Turken meenden. Onze goede Bathurst legde ons niet langer het stilzwijgen op. De Muzelmansche baarden te bespotten, dezen aan den knevel te trekken, ons om te draaijen om genen kwanswijs deftig te groeten, aan ons geschater al de eerbied aan tijd en plaats verschuldigd, ten offer te brengen, niets van dit alles kwam ons ongeoorloofd voor. Mustapha, onze tolk, berispte mij meer dan eens. Ongelukkig voor hem, dat hij met den weêrspannigsten, den ondeugendsten, den halsstarrigsten scheepsjongen te doen had, die ooit op de Engelsche vloot had gediend.

De deur van het serail werd voor ons geopend, en wij stegen af, om getuigen te zijn van het uitbetalen der soldij aan de troepen. Ofschoon de Turken onhandig, zelfs lomp, in hunne bewegingen, maar niettemin goede ruiters zijn, zoo vermaakten ze ons vrij wel door hunne wedloopen en worstelingen; op een' bepaalden afstand plaatste men eenen zak met *paras*, en loofde aan hem, die haar het eerst zou bereiken eenige *paras* boven het bedrag zijner soldij uit. Men had hen eens moeten zien loopen, door hunne wijde japonnen belemmerd, het hoofd door de tulbanden gedrukt...... een vette gans is sneller ter been wanneer hij vliedt.

Eindelijk geleidde men ons in de zaal van ontvangst, waar de groot-vizier zijne vadzige leden op een *musnud* had neêrgevlijd; vóór hem stond eene tafel; meer andere tafels waren hier en daar in het ruime vertrek verspreid; zij waren rond en klein en rustten op één' voet; ik kan ze waarlijk niet beter vergelijken dan bij de ronde tafeltjes in onze koffijhuizen. De groot-vizier had zich verwaardigd den kapitein aan zijne tafel toe te laten; bij het verdeelen der overige tafels was de volgorde onzer rangen naauwgezet in het oog gehouden; zoodat de officieren van onderscheiden rang het digtst bij den vizier zaten. Dank hebbe kapitein Bathurst, die mij als zijnen zoon en gunsteling voorstelde, en mij daardoor de eer verwierf om aan den prachtigen viziers-tafel te mogen aanzitten. De kleerenmakershouding was voor ons nieuw, en wij maakten, terwijl wij onze beenen zoo goed plooiden als slechts mogelijk was, in stilte lofredenen op de stoelen. Noch messen, noch vorken een alleen tafellaken maar dit was ook het eenige, waardoor de Turksche tafel eenige gelijkenis had met onze Europesche maaltijden. De ongeloovigen hadden nog niet één der gerigten van hunnen gastheer aan de lippen gezet, toen de sultan bevel zond, om ze voor hem te doen verschijnen. Terstond deed men de hoogsten onder ons in rang kostbare kleederen aantrekken. De tabbaard van den gezant was van hermelijnsvel, met goud doorwerkt. Lord Byron en de kapitein trokken hunne hofkleederen aan. Mij werd een armzalig, slecht jaggewaad toegewezen, dat ik, later, voor twintig piasters verkocht. Die kleedpartij duurde tamelijk lang; toen ze geëindigd was, zetteden wij ons, op de vermaning van kapitein Bathurst weder aan tafel, niet weinig verlegen met onze vreesselijk lange wijde mouwen.

De schotels stonden voor ons. Maar hoe zouden we het aanleggen, daar wij van alle soort van eetgereedschap verstoken waren? Wij zagen die geregten aan met oogen, die het verlangen naar eene andere kennismaking zoo duidelijk uitdrukten;

en echter hielp het ons niet; de wijze, waarop de Turken een zoo gemakkelijk werk uitvoeren, was ons ten eenemale vreemd. Onze onhandigheid wekte het medelijden van den Kapudan-pacha, die met eene onveranderlijke deftigheid, drie zijner vingers zeer bevallig in eene in het water gekookte massa kool drukte. Het voorbeeld was uitmuntend, en deze les werd ons met zoo veel eigenaardigen smaak en bedrevenheid gegeven, dat de beste tooneelspeler er zich niet over zou hebben behoeven te schamen. Achterover liggende, sperde hij een' mond open...... een waren afgrond, waarin hij dit fragment overbragt. De Oostersche goede sier strekt zich niet verder uit. Geene enkele vetdrop viel op zijn kleed; op den eersten aanval volgde een tweede, een derde, en door het gedurig grijpen en slokken, was de schotel welhaast tot op den bodem toe leeg. Er heerschte eene doodsche stilte. Moesten onze kettersche vingers dit voorbeeld volgen? Wij twijfelden er aan, en niemand durfde het sein tot die moeijelijke onderneming geven. Had echter het hoofd der geloovigen niet bevolen, dat wij ongeloovigen, gekleed en gevoed zouden worden? Gebood onze pligt ons niet dringend, om ook aan het tweede gedeelte van dien dubbelen last te gehoorzamen?

Kapitein Bathurst was van dit gevoelen. Zoo hij het niet raadzaam had geoordeeld om het ijs te breken, dan had ik het gedaan. Reeds stak de scheepsjongens hand, nog zwart van pik, zich naar den schotel uit, toen mijn kapitein mij tegenhield.

» Jongelief!" zeide hij, » gij klampt te gaauw aan boord!"

En nu bediende hij zichzelven.

Toen eens het voorbeeld gegeven was, enterden wij er dapper op toe; de geregten verdwenen onder onze vlugge vingers, werktuigen eener hongerige maag; maar hoe volijverig wij ook waren, misten wij nog veel van die sierlijkheid en juistheid van uitvoering, welke onze nieuwsoortige gulzigheid vorderde. De *kabobs* gaven ons minder moeite, dan de overige geregten; *kabobs* zijn kleine stukken geroosterd vleesch. Elke *kabob* maakt eene voegzame bete uit, die wij met vaardigheid aan eene verplaatsing onderwierpen. Ongelukkig zijn de *kabobs* niet het voorname geregt van lieden van een' goeden toon en worden ze aan de Ottomannische tafels beschouwd, gelijk bij onze groote maaltijden de *aardappelen*. De voorraad van *kabobs* was spoedig verteerd; de droefheid over eene zoo rassche opruiming werd algemeen gedeeld.

Daar zagen wij een kapoen ter tafel verschijnen. Het zag er overheerlijk uit; maar hoe dien te snijden. Dit vraagstuk, dat onoplosbaar scheen, werd van oog tot oog, de geheele tafel rond, gedaan. De Kapudan-pacha vat het aanvallige beest in het midden aan, en draait er, zonder de minste inspanning, een' lap vleesch af. Sir Stratford Canning wil hem navolgen; maar het fragment, waarvan hij meester geworden is, is te onbeduidend! Het is ter naauwernood een mond vol!— O, ik ben tot gekwordens toe op kapoenen gesteld; ik had mij zoo geheel en al er op gezet, om van dezen meer dan het enkel gezigt te hebben; zijne priesterlijke vleezigheid en zijne welriekende geur droegen hiertoe niet weinig bij.

» Zoo wij eens beproefden, om er de boutjes af te trekken, zeide ik half binnensmonds tot den kapitein; » dat zal niet ongemakkelijk zijn."

» Gij heb waarachtig gelijk jongen!" zei mijn kapitein.

Bathurst vermeestert het eene boutje, terwijl ik zonder veel moeite het andere bemagtig; wij verloren door die bewerking onze gemaakte muzelmansche deftigheid, en van al de tafeltjes ging een eenparig gelach op. De Kapudan-pacha alleen, behield zijne, zoo het' scheen, steenen waardigheid..... Maar welke teleurstelling! Het gezoden kapoen was smakeloos; het had door het koken eene soort van smakelooze vezelachtigheid gekregen. De moeite, die wij hadden aangewend, en het ongunstig gevolg onzer pogingen, vermeerderden onze vrolijke stemming.

» Hoe vindt gij het kapoen?"

Van alle kanten werden die woorden, onder lachgeschater, herhaald, en, wie kan het gelooven, de pacha lachte niet eens, omdat wij het deden. Elke spier van zijn gelaat bleef gespannen en opgezet, als eene onbetokkelde harpsnaar; ons gezelschap behaagde hem slechts flaauwelijk, en ik ben er zeker van dat hij ons, in gemoede en in stilte, naar alle duivels van Mahomet wenschte.

Twee en dertigerlei geregten werden allengs ongemerkt verteerd, en wij hadden over geen enkel te klagen, dan over het laatste, dat voornamelijk een mengsel was van uijen, knoflook, kikvorschenb.. en oesters. Die fraaije uitvinding was op het punt van al die keurige, en kwistig toegediende geregten nutteloos te maken, voor dat we er de helft van hadden genuttigd, werden wij, namelijk door eene hevige braaklust overvallen. — De ijs-*sorbet*, die men ons vervolgens voorzette, zouden zelfs de *Houris* niet hebben versmaad. Na het gebruiken van dit hemelsche vocht, werden wij vergast op in den oven gebraden peren, een alledaagsch geregt: toen ontstond er eene plotselinge rust, een volledige stilstand, tot op het oogenblik, dat de servetten en lampetkannen, die door eene zwerm bedienden werden aangebragt, te voorschijn kwamen. De oude pacha liet zich op zijne kussens omvervallen, en bleef daar onbewegelijk, stil, lijdelijk liggen, even als het kind dat zijne armpjes om den hals zijner moeder gestrengeld heeft. Deze dommeligheid van den pacha droeg ten volle mijne toejuiching weg. O, mijne lezers, vooral mijne aanvallige lezeressen! Zoo gij het wellustige dier zachte servetten, die rozengeur verspreiden en den gast bedwelmen, zoo gij het genoegelijke dier volmaakte rust na den maaltijd op die poezele, donzige *ottomanes* kendet, zoudt ge gewisselijk beginnen over te hellen, tot het geloof van Mahomet, om genietingen te smaken; welke de belijders van elke andere godsdienst slechts bij naam kennen. — Een eerbiedwaardige Turk waschte mijne baardelooze kin en mijne reeds vereelde handen; mij, die gewoon was het schip te boenen en het want te hanteren!

(Het vervolg hierna).

EDICTALE CITATIE.

(2795) Uit krachte van *acte tweede default*, met admissie tot eene *derde daging*, verleend door het *Geregtshof der kolonie Suriname*, in dato 18 Januarij 1833, aan Mr. DAVID J. PRESBURG en NICOLAAS HERBERT, in qualiteit als *Executeuren Testamentair* en *Redderaren* van den Boedel en Nalatenschap van wijlen CHARLES STUART, in leven Inwoner dezer Kolonie, en aldaar op den 11 April 1832 overleden, Impetranten van appoinctement van *Edictale Citatie* en *Eisschers*.

Zoo worden door mij, *Exploicteur bij het Geregtshof der kolonie Suriname*, voor de derde maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen: Alle bekende en onbekende binnenlandsche Crediteuren, mitsgaders elk en een iegelijk binnen 's lands, welke beweren mogten eenige actie, regt of aanspraak ten lasten van voorgemelden Boedel en Nalatenschap te hebben, geimpetreerden en gedaagden, Omme te compareeren ter geprivilegeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, welke gehouden zal worden op Vrijdag, den 1sten Februarij 1833, ten einde de Impetranten *qq.*, te zien dienen van acte tweede default en derde daging, en wijders voort te procedeeren als naar stijle en praktijk.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretendeeren, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd als naar stijle aan *Paramaribo*, den 23 Januarij 1833.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

(2815) N. L. BRAAM, Exploicteur bij het *Geregtshof der kolonie Suriname*, zal op Vrijdag den 25sten Januarij 1833, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemelde *Geregtshof*, publiek bij Executie verkoopen:

Het HUIS en ERF, aan de *Hoogestraat*, L^r. D. N°. 786; aankomende den Boedel NEELTJE van EMICKE.

De Slavin WILHELMIJNTJE, aankomende ABRAHAM TAMA.

Paramaribo, den 19 Januarij 1833.

De Raad van Administratie der Schutterij, als daartoe geautoriseerd, zal aan de minst inschrijvenden, mits goedgekeurd wordende, Aanbesteden, de Leverantie, *geheel* of *gedeeltelijk*, van:

Vijftig Grijs Lakensche KAPOT-JASSEN, of wel:

Honderd Vijf en Zeventig Ellen GRIJS LAKEN.

Vijf en Zeventig Ellen LINNEN voor voering, en

Het maken van *Vijftig* KAPOT-JASSEN.

De *Inschrijvings-Billetten*, verzeld van *Monsters*, zullen tot HEDEN den 24sten dezer, 's morgens 8 uren, worden aangenomen, ten huize van den ondergeteekende, alwaar ook tot dien tijd, *nadere* Inschrijvings-Billetten, benevens Monsters, zullen worden aangenomen, voor de bij Couranten van den 16den dezer, geannonceerde benoodigdheden.

Paramaribo, den 24 Januarij 1833.

H. BENJAMINS,
Kapt. Kwartierm.

(2822) De ondergeteekende, verzoekt nogmaals zijne menigvuldige Debiteuren, hem door betaling in staat te stellen, om zijne Crediteuren te kunnen voldoen; in contraire gevalle ziet hij zich genoodzaakt om eene Lijst van alle zijne Debiteuren, van *primo* October 1815 tot *ultimo* December 1825, die aan hem nog verschuldigd zijn op te maken, om door middel van de Nieuwspapieren dezer Kolonie, alle *kwaadwillige* betalers aan het Publiek kenbaar te maken. Intusschen is hij bereid iedere minnelijke schikking, die *acceptabel* is, te *accepteren*.

Paramaribo, den 23 Januarij 1833.

G. A. STEGLICH,
Chirurgijn.

(345) M. A. KEIJSER, zal *MORGEN*, op *VENDU* Verkoopen: Provisien, Stukgoederen, Eau de Cologne, Italiaansche Viool- en Bassnaren; en twee Paarden, zijnde een Hengst en een Klop dito; aankomende den Boedel CHS. STUART, eenige Lokette Kasten, Lessenaars, Kantoorbanken, Tafels, Stoelen, Inktkokers, enz.; aankomende den Boedel O. EIJLERS.

Voorts de Negers *Daantje* en *Azor*, *Thomas*, en de bij vorige Couranten geadverteerde Slaven *Felix* en *François*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.